

Hun blev dog endnu ved at snakke om alt, hvad der faldt hende ind. Men lidt efter lidt begyndte Stemmen at sløres, Sætningerne blev usammenhængende, og hendes Hoved hvilede stadig tungere paa Moderens Skulder. Tilsidst sank hun med et lille Ryk ind i Søvn.

Lyset inde paa Natbordet i Jyttes Kammer slukkedes lidt efter. Det havde længe staaet og blaffet i Stagen, og Skyggerne var faret uroligt op og ned ad Væggene. Nu laa Stuen i et stille, grønligt Maaneskær, der sigtedes ind gennem Tremmeskodderne.

Men for Fru Bertha blev der ingen Søvn denne Nat.

Hun var i Tankerne tyet til sin afdøde Mand, som hun endnu bestandig vendte sig til om Raad eller Trøst. »Aa, Hjalmar!« sagde hun. »Hvad Skyld har vi her — du og jeg?« Hun turde ikke tænke derpaa. For hvad hjalp det nu, at alt var sket af Kærlighed. Her laa hun med deres sidste Barn i sine Arme og mærkede, at ogsaa det var i Færd med at glide uhjælpeligt fra hende — at føres bort af den samme vilde, mørke Strøm, der tilsidst havde hvirvlet Ebbe ned i Døden.

En Kirkeklokke begyndte at ringe nede i Byen. Hun vidste saa, at Klokken var fem, og hun tænkte paa, at det var Morgenbønnens Time for hver rettroende Katolik. Dernede rejste nu andre Søvnløse